

СЕРГЕЙ ЕСЕНИН ЧЕРНИЯТ ЧОВЕК

Превод от руски: Недялко Йорданов, 1972

chitanka.info

*Друже мой, друже мой,
аз съм много и много болен.
Сам не знам откъде е дошла болестта.
Сякаш вятър свисти
над полята безлюдни и голи
и засипва ума ми
с алкохол, като с жълти листа.*

*А главата ми маха с уши,
както птица с крилата.
На врата ѝ увисват
краката ми, вече без мощ.
Черния човек,
черния, черния,
черния човек
сяда до мен на кревата,
черния човек
не ми дава да спя цяла нощ.*

*Черния човек
носи книга със гнусни страници
и гъгнец над мен,
като над мъртъв монах,
ми чете за живота
на някакъв негодник и пияница
и всява в душата ми мъка и страх.
Черния човек,
черния, черния.*

*„Слушай, слушай —
мърмори ми той, —
има в книгата ценни
мисли и планове.
Славно живял е
нейният герой*

*в страна на ужасни
крадци и шарлатани.*

*Декемврийският сняг
там е дяволски чист
и фъртуни навяват
къдели малки!
Този човек бил авантюрист
от най-висока
екстрена марка.*

*Бил той изящен
поет при това.
Малка, но ловка
сила имал.
И една четирийсетгодишна жена
наричал мръсница
и своя любима.*

*Щастлив съм — казвал —
с ловък ум и ръце.
А несръчните
са нещастници известни.
Нищо, че често
на мойто сърце
причиняват мъка
фалшивите жестове.*

*В бури, в жестоки,
в страшни бедни,
в плен на мъчителни
мисли и чувства,
да имаш усмихнат, безгрижен вид
то е най-висше в света изкуство.“*

*Черни човече,
та ти хитруваш!*

Нали нямаш службата
на водолазите.
Твоят поет не ме интересува.
За друго, моля,
чети и разказвай.

Черния човек
блеци в мене гледец
и очите му бълват
синя гадост.
Сякаш иска да каже,
че аз съм крадец,
ограбил някого безсрамно и нагло.

Друже мой, друже мой,
аз съм много и много болен.
Сам не знам откъде е дошла болестта.
Сякаш вятър свисти
над полята безлюдни и голи
и засипва ума ми
с алкохол, като с жълти листа.

Вечерта е студена.
Мълчи кръстопътя.
И приятели няма да ме посетят.
В ситна пухкава вар
равнината белее се смътно
и дърветата в двора
са конници, спрели сред път.

Плаче някъде в тъмното
птица зловеца
и дърветата-конници
се обаждат с копитен звук.
Ето, черният идва
и сяда в креслото насреца,
приповдигнал цилиндър

и небрежно отметнал сюртук.

*„Слушай, слушай —
шепти той хрипливо в нощта
и над мен като сянка пада. —
не съм виждал никъде
крадец на света
от безсъница глупава
тъй ненужно да страда.*

*Ах, навярно си сбъркал!
Нали е луна.
Още липсва ли нещо
на туй святче, във дрямка потънало?
Може би «Тя» ще дойде
със своите дебели бедра
и ти пак ще четеш
своята лирика болна и тъмна.*

*Ах, обичам поетите!
Забавен народ.
В тях намирам различни
за сърцето познати истории —
на пъпчива курсистка
дългокос идиот
за звездите разказва,
своята полова страст изразходвайки.*

*В едно селце,
не помня кое,
Калуга, Рязан ли,
преди години
живяло в просто семейство
момче
с жълти коси
и очи светлосини.*

Но станал той възрастен,
поет при това.
Малка, но ловка
сила имал.
И една четирийсетгодишна
жена
наричал мръсница
и своя любима.“

„Черни човече!
Твоят лиричен ум
има слава отдавнашна и
безнадеждна.“
И вбесен, разярен,
аз го удрям с бастун
по муцуната зла,
между веждите.

Няма месец.
Синее в прозореца ден.
Ах ти, нощ,
изигра ме ти глупаво.
Аз с цилиндър стоя.
Няма никой край мен.
Аз съм сам...
с огледалото счупено.

1925

Издание: Сергей Есенин. Избрани стихотворения и поеми.
Издательство „Народна култура“, 1972

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.